

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1136

22.12.2024 (135)

Egy gonosz zseni nevelése Gerhard Lauck által

2. rész

* * * * *

Anyai ágon a családomnak is megvoltak a maga történetei.

A dédnagyapád jött először Amerikába, mielőtt áthozta volna a dédnagyanyádat. Elvitte őt egy különleges üzletbe, hogy megkóstolhasson egy vadonatúj ételszenzációt.

Mondta neki: Fújd meg, forró!

Igen.

A boltban mindenki nevetett. Aztán megkóstolta, elmosolyodott és felpofozta.

Fagylalt volt.

* * * * *

Nagymama odaszólt a nagypapának, aki a verandán ült, hogy jöjjön be vacsorázni. De nem jött. Ezért kiküldött, hogy elhozzam. Láttam, hogy ott ül, és három csinos fiatal lányt néz, akik arra sétálnak. Mondtam a nagymamának. Kijött, és a

fülénél fogva visszahúzta a házba... Azt hiszem, sosem vagy túl öreg a nézelődéshez.

* * * * *

Amikor apád megmutatta a drága, vadonatúj pipáját az egyik nagybátyámnak, az félreértette, azt hitte, hogy ajándék, és bőségesen megköszönte. Apádnak nem volt szíve szólni. Évekkel később, miután meghalt, a család, amely tudta, mi történt, visszaadta a pipát. Azt mondták, hogy csak vasárnaponként szívta el.

Egy wisconsini kisváros lakosságának fele anyám rokona. A dédnagyapámnak hat fia volt. Láttam róluk egy régi fényképet, és meg tudom erősíteni, hogy pont úgy nézek ki, mint anyám apja, Otto, aki az óhazában született, és Otto Bismarckról kapta a nevét.

A családom mindkét oldalról német. Apai ágon Lauck és Hein. Preuss és Pahl anyai ágon. A Lauck család a hesseni tisztekre vezethető vissza, testvérekre, akik az amerikai függetlenségi háborúban szolgáltak. Maga a "Lauck" név az ófelnémet nyelvre vezethető vissza, amely Kr. u. 1050 körül halt ki.

Sok évvel később édesanyám elmondta, hogy két távoli rokonom meghalt 9/11-ben. Én nem találkoztam velük, de ő igen.

Két másik párosról láttam fényképeket nekem. Sőt, még egy másik hasonmás is lakott velem egy barakkban. Ő még a magasságom is elérte! Néha más vendégek összekeverték minket. Eljátszottam a gondolattal, hogy felfogadom őt csalinnak.

Catching Critters

Kedvenc időtöltéseim közé tartozott az ebihalak, békák és teknősök fogása, fára mászás és a szomszédos mezők és erdők felfedezése. Az állatok voltak - és még mindig (!) azok - a nagy szerelmem.

Hétvégenként apámmal elmentünk teknősöket fogni a "fokon". Vagy ő szundikált a kocsiban, míg én békákat fogtam egyedül.

Egyik nyáron csak mi ketten több száz mérföldet tettünk meg a Nagy Kígyóvadász Expedíción. Bár csalódott voltam, hogy nem találtam egyetlen csörgőkígyót sem, a zsákmánnyal elégedett voltam: egy csinos disznóorrú kígyó, egy pár kék kígyó és tucatnyi fűkígyó.

Amikor anyám az ágyában talált egy ilyen kígyót, egy aprócska bébi fűkígyót, a szabadba száműzték őket. Szerencsére rájött, hogy apám volt a tettes. Ördögi grimasza és az én elborzadt tekintetem a felfedezés hallatán túlságosan nyilvánvalóvá

tette a "hogyan került oda" rejtély megoldását. Különben is, melyik épeszű fiú kockáztatná meg egy tökéletesen jó kígyó elvesztését egy ilyen ostoba mutatóval!

Amikor végre eltávolítottuk a régi kemence olajtartályát a pincéből (ahol a régi szénlővedék alatt ült), hosszában kettévágtam egy vésővel és egy kalapáccsal. Ez időigényes és zajos (!) volt, de egy jó nagy teknőc tartályra kerekítettem.

Gyerekkoromban, sőt még tinédzserként is imádtam az állatokról szóló ter-epkönyveket lapozgatni. Sok alfajt is be tudtam azonosítani.

Nem meglepő módon a családukban az évek során sokféle háziállata volt. Voltak köztük békák, varangyok, ebihalak, halak, szalamandrák, gőték, madarak, mókások, nyulak, mosómedvék, csirkék, macskák és kutyák.

Több fát kellene feláldoznom ahhoz, hogy az összes fajt, alfajt és fajtát fel tudjam sorolni.

Garázsunkban több macska mellett vadmacskák, róák és baglyok is éltek, mint amennyi ember lakik néhány városunkban.

Elég, ha annyit mondom, hogy mindig is szerettem az állatokat.

Militarista gyerek voltam

Szerettem tankok és repülőgépek közötti csatákat rajzolni. Ösztönösen olyan nemzeti jelvényeket választottam, amelyek nem jelentenek "érdekellentétet". Nem akartam megsérteni egyetlen rokonomat sem. Még akkor sem, ha a "rossz oldalon" harcoltak.

A kis műanyag játékkatonákkal folytatott csatáim órákig tartottak. Néha állatokat vontam be, ilyenkor mindig az állatok voltak a főszereplők, és az emberi katonák az ellenfelek.

Építettem egy félelmetes erődöt, földalatti alagúttal. Az alagút nagy segítség volt a koszosodásban. Elvégre minden valamirevaló kisfiú tudja, hogy nem lehet jól szórakozni, ha nem mocskolódsz be rendesen.

A harci kiképzés során kézzel készített fakardokat és pajzsokat használtak. Rendszeresen három gyerekkel is megküzdöttem egyszerre, és győztem.

Én is bimbózó *militarista* lettem!

A világtörténelem híres csatáiról szóló gyermekkönyv nagy hatással volt rám. A hadtörténelem lett az egyik nagy érdeklődési köröm az állatok mellett.

Apám vette nekem az amerikai hadsereg egyenruhájának gyermekméretű változatát. A szüleimmel felíratattam a nevemet és a "rangomat": "százados". Amikor elhasználódott, kaptam egy másikat. Ekkor már "tábornok" voltam. Természetesen szerettem viselni, amikor "hadsereget játszottam".

Az "ellenség" a "Doolittle tábornok" becenevet adta nekem. Úgy látszik, nem ismerték a történelmüket, és egyszerűen csak mulatságosnak találták a nevet.

Ezek a seregek nem "barátokból" álltak, akik egyszerűen "csapatokra" oszlottak, hogy "játszanak egy játékot". Mi magunkat "katonáknak" tekintettük, akik "háborút vívtak" az "ellenséggel" a vitatott területért.

A harcunk abból állt, hogy az ellenfél seregét földgöröngyökkel bombáztuk. Ez a korlátozott hadviselés némi fájdalmat okozott, de komolyabb sérülést nem.

A ködobálást viszont rossz szemmel nézték. Ez a genfi egyezmény megszegésével volt egyenértékű.

Soha nem állt szándékunkban vagy vágyunkban komoly sérülést okozni az "ellenségnek"! Ezek a "seregek" nem voltak sem "bandák", sem "csapatok". Valami a kettő között voltak.

Sokkal többet érzek ezekben a gyermekhadseregekben, mint pusztá játékot, nevezetesen szociológiai, sőt talán antropológiai vonatkozásokat.

Sok csata veteránjaként, bizonyos fokú jártasságot szereztem abban, hogy kikerüljem ezeket a lövedékeket. Sajnos, rossz lövész voltam.

A csata általában dicsőséges győzelemmel végződött. Egyenesen az ellenségre rontottam, elviselve a fájdalmat, amit egy teljes sortűz okoz. Ők rémülten menekültek.

Egy kampány különösen jól példázza a mentalitásunkat.

Egy nap felfedeztünk egy furcsa fából készült tutajt, amely egy kis tóban úszott a "senki földjén", amely gyakran szolgált a csatatérként. Nyilvánvalóan ellenséges behatolás! Köveket halmoztunk rá, hogy elsüllyesszük. Aztán üvegeket törtünk a sziklákra, hogy a törött üvegek megnehezítsék az ellenségnek a hajója megmenetését.

Napokkal később felfedeztünk egy ellenséges járőrt, aki megpróbálta megmenteni. Mi támadtunk, ők pedig elmenekültek. Kivéve egy szegény ördögöt. Felmászott egy fára, ami a tó fölé lógott. Most egyik kezével egy ágba kapaszkodott, míg a másikkal karddal harcolt az egyik emberemmel. Lenyűgözött az ellenséges katona bátorsága.

Mit tegyünk? A helyzet veszélyesnek tűnt. Senki sem akarta, hogy bármelyik félnek is komoly baja essen. De fegyverszünetet kötni, még egy heves csata kellős közepén is, példa nélküli volt.

Utasítottam az embereimet, hogy vonuljanak vissza. Az ellenséges parancsnok megértette, hogy mit és miért teszek, ezért nem próbálta meg kihasználni a lovagiasságunkat. Ehelyett odakiáltott a levágott katonájának, hogy vágta át a résen, amelyet szándékosan hagytam kialakulni. Ő megértette, és így is tett.

Miután eltelt egy kis idő, véletlenül találkoztam ezzel a bátor egykori el-lenséggel békés körülmények között. Barátok lettünk.

Amikor először elvitt a házához játszani, megállt a bejárat előtt, felém fordult, és azt mondta: "Ne mondd el anyámnak, hogy protestáns vagy. Azt mondja, hogy minden protestáns disznó, és nem engedi, hogy veled játsszak". Néhány évvel később megtudtam, hogy anyja saját vallási csoportja, a katolikus, országos szinten "kisebbségnek" számít. Azon a területen nem volt az.

Apám kempingezni, horgászni és kenutzeni vitte a fiait. Amikor már elég idősök voltunk, megtanított minket a lőfegyverek kezelésére is, és elvitt minket vadászni.

Amikor először kezdte el mutogatni nekünk fiúknak, hogyan kell használni a fegyvert, anyám nagyon aggódott. Az apja azt mondta neki: *Ne aggódj! Majd megtanítja őket a helyes útra!*

Az edzésem így zajlott.

Az első évben, amikor vadászni kezdtem, egy zár nélküli puskát vittem magam-mal. Csak azért, hogy megtanuljam, hogyan kell biztonságosan átkelni a kerítéseken és hasonlókon.

A második évben megkaptam a csavart. De nem kaptam töltényhüvelyt! Minden alkalommal, amikor löni akartam, apámtól kellett kérnem egy töltényhüvelyt.

A harmadik évben már volt csavar és kagyló is.

Természetesen mind a puskám, mind a puskám egylövetű fegyver volt. 20, il-letve 30 dollárba kerültek. Újak, nem használtak.

Később fegyvert cseréltünk. Amikor meghosszabbította az állományt, nem vette figyelembe a téli ruházatot. Az én egylövetűm könnyebb súlyát is jobban szerette. Nekem tetszett, hogy a kétcsövűnek kisebb a visszarúgása.

Sok évvel később egy barátom, egy volt rendőr, megkérdezte, hogy láthatja-e az új revolveremet. Kihoztam a revolvért a fiókjából, kinyitottam a hengert, kivettem a töltényeket, visszatettem a töltényeket a fiókba, elfordítottam a revolvért, hogy ne mutasson senkire, majd a tenyeremen tartva, a hengert még mindig nyitva, fel-a-jánlottam neki. - Ez lenyűgözte őt.

Íme egy elrettentő történet: Apám minden biztonsági intézkedése ellenére egy-szer majdnem szétlőtte a fejét, amikor a puskája elsült és lyukat lőtt az autó te-tején! Erre a tényre azért mutatott rá, hogy emlékeztessen, milyen veszélyesek a fegyverek. És hogy mennyire fontos, hogy mindig nagyon, nagyon, nagyon, nagyon óvatosak legyünk!

A "férfi nép" többször elutazott egészen Kanadáig, hogy háromhetes kenutúrákat tegyen. Olyan messze voltunk, hogy nem voltak utak vagy más civilizációs jelek. Át kellett eveznünk a kenuval egy tavon, "portázni" egy földúton át a következő tóhoz, és megismételni a procedúrát.

Az alábbi történetek mind ezekről a kanadai kenutúrákról származnak.

Az egyik utazáson, mielőtt elkezdtem volna jönni, az egyik testvérem lábujgyulladást kapott. A legénységnek, amelyben más felnőtt családi barátok is voltak, nem volt ideje visszavinni őt a civilizációba. Ezért leittatták whiskyvel, a tűzben sterilizáltak egy szuronyt, három felnőtt férfit ültettek a mellkasára... aztán apám levágta a lábujja egy részét azzal a szuronnyal.

Apám volt a hivatalos orvos. Azt mondta, hogy a saját apja mindig ugyanazt a két lépést követte, amikor egy kisebb sérülést kezelt. Először megkérdezte, mi történt. Másodszor, rágódohányt tett a sebre. Jé, ilyen kiképzéssel csodálkozom, hogy mérnök helyett nem lett belőle híres sebész!

Esküsznek rá, hogy ennek ellenére valahogyan sikerült felemelnie a testét hat centire a földről. És hogy a húsz mérföldre lévő emberek a tó túloldalán később azt állították, hogy hallották a sikolyát.

Örülök, hogy nem voltam ezen a bizonyos utazáson. Még túl fiatalnak tartottak ahhoz, hogy az első néhány útra magammal menjek.

* * * * *

Felfedeztünk egy elhagyatott erdészházikót öntöttvas fatüzelésű kályhával és melléképülettel. Ez lett az alaptáborunk.

Apám alkut kötött a fiaival: *Megveszek nektek bármit, amit meg akartok enni, de NEKED kell HORDANI!* - Megtörtük a hátunkat, de ettünk, mint a királyok.

Portage-on a bátyám egy kenut cipelt, és ráadásul egy hátizsákot is cipelt. Úgy érezte, hogy elég kemény fickó.

Aztán lépéseket hallott, amelyek gyorsan közeledtek hátulról.

Amit ezután látott, lenyűgözte és lenyűgözte.

Valaki elment mellette. Futott. Egy kenut és két hátizsákot cipelt: egyet a mellkasán, egyet a hátán...

Egy nő volt!

A kikötő végén beszélgetett vele, és megtudta, hogy hivatásos táncosnő.

Évekkel később nekem is volt egy hasonló élményem. Fiatalember voltam, aki nehéz munkát végzett. Az elődöm 65 éves volt.

* * * * *

Ne panaszkodj a rohadt szúnyogok miatt! Nem érzem, hogy csípne egy sem. Csak kitalálsz, mert nem akarod tovább cipelni a kenut!

Ezt apám bosszúsan ugatta az egyik bátyámnak.

De amikor rá került a sor, hogy cipelje a kenut, megtudta az igazságot.

A szúnyogok ellepték a kenut. Könnyörtelenül megtámadták a szegény ördögöt,

aki azt vitte. Tele volt a keze, és képtelen volt lecsapni őket.

* * * * *

Még kisfiú koromban fontolgattam, hogy naplót írok. De elhatároztam magam ellene. Úgy gondoltam, hogy az életem legérdekesebb dolgai *már* megtörténtek.

Ez nem jelenti azt, hogy nem gondoltam a jövőre. Megállapodtam apámmal. Amikor elég idős leszek, elköltözzünk a kanadai vadonba, és csapdászok leszünk. Mivel mérnök volt, elmondta volna, hogyan építsem meg a faházunkat. Whiskyvel és szivarral fizetnék neki.

* * * * *

Egy nap a kormány a kisajátítási joggal élve olcsón megvásárolta a földjeink egy részét egy gyorsforgalmi út építéséhez. Amikor a buldózerek elkezdtek feldűlni a gyümölcsösünket, felkaptam az íjamat és a nyilamat, és az ajtóhoz rohantam. Minden szándékom megvolt, hogy megvédjem az otthonom! A szüleim megállítottak. Be kellett zárniuk a szobámba.

Végül egy gyorsforgalmi út futott át a hátsó udvarunkon. Ezután már nem volt minden a régi. Akkoriban nem gondoltam rá, de biztos vagyok benne, hogy ez nagyban csökkentette a házunk eladási értékét.

Aztán apám pályát változtatott, és elköltöztünk.

Pre-Teen és Teen

Nyugaton nőttem fel (a többi rész). Itt töltöttem a fél életemet.

A szomszéd tanyán meg tudtam simogatni egy lovat, egyszerűen csak odasétáltam az udvarom szélére, és átnyúltam a kerítésen. Mint minden feltörekvő fiatal cowboy, én is sok időt töltöttem a szabadban. De szerettem *könyveket* is *olvasni*.

A családom nagy volt. De a családtagok összesített diplomáinak száma még ennél is nagyobb volt. Még általános iskolás koromban apám elkezdett megtanítani néhány nagyon alapvető matematikai fogalomra.

Apám gyakran összekeverte a gyerekeit. Rossz néven szólította őket. Ez mindig bosszantotta anyámat. Ő azonban azt állította, hogy ez mind az ő hibája volt. Végül is ő ragaszkodott ahhoz, hogy nevet adjon nekik. Ő csak számokat akart nekikadni. Mint a híres detektív, Charlie Chan.

Ráadásul a családomban a fiúkat gyakran a nagybácsikról nevezték el. Amikor

nagyapámat eltemették, apám meglökte a bátyját, és egy közeli, de nagyon régi sírkőre mutatott. Ugyanazok a nevek voltak ráírva, mint a három testvérére! Az ő neve volt a tetején. Ettől kezdve ő mondta nekik: *Ne feledjétek, én vagyok a sírkő tetején!*

De ne értsd félre! Az én családom nagyon "népies" volt. Ha találkozott volna az apámmal, inkább gondolta volna, hogy *farmer*, mint *egyetemi tanár*. Ugyanolyan jól kijött a gondnokkal, mint a többi professzorral. Talán jobban is!

Sok évvel később FW vásárolt egy puskát ettől a gondnoktól. A puskát ő maga készítette, és még nevet is adott neki: "Old Meat On The Table". Apám elment egy lőtérré, hogy tesztelje a pontosságát. Három lövést adott le egy alig több mint 100 méterre lévő célpontra. Olyan közel voltak egymáshoz csoportosítva, hogy *mindhárom golyó ütötte lyukat egyszerre egy negyeddollárossal* lehetett *eltakarni!* - Természetesen tíz percet várt a lövések között, hogy a csőnek legyen ideje lehűlni.

Még kisfiúként tanultam meg sakkozni. Addig meg sem próbáltam mattot adni az ellenfélnek, amíg két dolgot meg nem tettem. Először is, elvettem minden egyes bábuját. Másodszor, a megmaradt gyalogjaimat arra használtam, hogy visszaszerezsem a királynőmet és mindkét várat. Nyilvánvaló, hogy ez a túlzás egyszerre volt alapos és eredménytelen.

Az egyik testvérem mindenkit megdöbbsentett azzal, hogy öt perc alatt legyőzött egy nagyon ügyes sakkozót. A kedvenc villámgyors királynő támadását használta. Az ellenfele túlságosan el volt foglalva egy bonyolult terv végrehajtásával ahhoz, hogy észrevegye.

A középiskolában sokat sakkoztam. Szinte mindig egyetemi hallgatókkal és professzorokkal. Általában három partiból kettőt megnyertem. Az utolsó három játszmánkban legyőztem apámat. Aztán elvesztettem az érdeklődésemet a sakk iránt. Túl statikus volt. Az igazán jó játékosoknak régi lépéseket kellett memorizálniuk a sakkkönyvekből. Ez nem nekem való volt.

Apám nevetett utoljára. Hívott egy sakkszénit, hogy jól megkorbácsoljon. Abban az időben én is beteg voltam, mint egy kutya egy májgyulladásal. Hónapokig teán, vaj nélküli pirítóson és tojáson éltem. Hónapokba telt, mire teljesen felépültem. Ennyit a *tisztességes küzdelemről!*

Utána elmagyarázta nekem, hogy a sakkozónak három szintje van.

Az *első* szintű játékosnak, hozzá hasonlóan, *nincs stratégiája*.

A *második* szintű játékosnak, mint nekem is, *egy stratégiája* van.

A *harmadik* szintű játékos, azaz a sakkszénit, *több stratégiával* rendelkezik. Minden egyes lépés után újraértékeli az egész helyzetet. Ezután választja ki a legjobb stratégiát. (Ha egy második szintű játékos próbálkozik ezzel, a szokásos eredmény a káosz.)

Egy ideig a család még kártyázott. De a helyiek nem ismerték az általunk ismert óvilági játékokat, így nem volt kivel játszani.

Apám mindannyiunkat beíratott egy táncórára. Megtanultuk a foxtrottot és a keringőt. Ez nekünk, fiataloknak nem volt hasznos. (Már az általános iskolában megtanultuk a szögletes táncot).

A kamaszkor valószínűleg nem volt nehezebb és nem volt könnyebb számomra, mint bárki másnak. De más volt. Nem volt "tinédzserlázadás". A családi és etnikai kötelékeim immunissá tettek a "kortársak nyomására". Kívülálló voltam. Egyszerűen mások voltak a normáim.

Apám egyszer megjegyezte nekem: *Sem a nagyapád, sem én nem voltunk túl jó véleménnyel a saját nemzedékünkéről. Te is így vagy ezzel.* - Ez nem volt sem megvetés, sem arrogancia... Évekkel később hallottam, hogy egy száműzött orosz arisztokrata nagyjából ugyanezt mondta.

Ahelyett, hogy azt mondanád: *Ha a többi gyerek leugrana egy szikláról, te is ezt tennéd?! Egy jó német nem ugrik le egy szikláról!* - Ez nagyon hatásos volt!

Már megtanultam, hogy ne mutassak gyengeséget vagy fájdalmat. Ez csak bátorította a kínzókat. Még középiskolás koromban egy lépéssel tovább léptem. Két pszichológiai kísérletet végeztem.

Az első kísérletben az ellenfelet az ütés és a hátrálás között tartom. Ezt az egyensúlyt úgy tartottam fenn, hogy váltogattam a provokatív és a békítő megjegyzéseket.

A második kísérletben úgy tettem, mintha a gúnyolódás valójában csak baráti ugratás lenne. Ez először megzavarta az ellenfelet. Aztán felbosszantotta, amikor megpróbálta megmagyarázni a tényleges negatív szándékát. Végül rájött, hogy csak játszadozom vele. Ahelyett, hogy engem bosszantott volna, én bosszantottam őt. Ez feldühítette. Visszavertem a támadást a támadóra anélkül, hogy erőszakot vagy negatív nyelvezetet alkalmaztam volna. Ez gyakorlati, etikai és még esztétikai okokból is tetszett nekem.

Szerettem a gimnáziumi újságírás órát. Először is, a tanárnő csinos volt. Másodszor, szerettem írni.

Egyszer elhívtam egy tanárnővendéket táncolni. Ez nem egy perverz szex dolog volt. Egyszerűen csak jobban rokonszenveztem az ő korosztályával (és idősebbekkel), mint a saját korosztályommal. Emellett gyönyörű volt, és a lábai remekül mutattak miniszoknyában.

Évekkel később talákoztam egy fiatal nővel, aki valami hasonlót csinált. Kivéve, hogy *az ő esetében ez egy perverz szexuális dolog volt.* Azt hiszem, ez csak azt mutatja, hogy a lányok gyorsabban érnek, mint a fiúk. És ügyesebbek abban, hogy elérjék, amit akarnak.

Felfedeztem egy szakmai felmérést, amelynek célja a politikai és társadalmi

nézetek felmérése. Az egész osztály részt vett rajta, én pedig rengeteg időt töltöttem a táblázatos elemzéssel és az elemzéssel.

A felmérés érdekessége az volt, hogy nem volt egydimenziós, azaz egy *vonat*. Kétdimenziós volt, azaz *sík*. *Volt egy x'tengely és egy y'tengely!* A hagyományos ideológiák koordinátái voltak feltüntetve. A konzervatívok és a kommunisták messze voltak egymástól az "x" tengelyen, de közel egymáshoz az "y" tengelyen. A liberálisok és a fasiszták az "y" tengelyen távol álltak egymástól, de az "x" tengelyen közel voltak egymáshoz.

Ez jól szemlélteti az egyébként gyökeresen különböző ideológiák közötti néha furcsa hasonlóságokat. (A saját koordinátáim messze voltak bárki másától.)

Ezen túlmenően később egy főiskolai etikaórán megfigyeltem, hogy két ember két teljesen különböző okból adhatja ugyanazt a választ. Ha ezeket egy kategóriába sorolnánk, az rendkívül pontatlan lenne.

Íme egy példa.

Az egyetemi etika professzorom saját etikai dilemmáját mesélte el az órán.

A második világháború utolsó napjaiban én egy fiatal, nyurga hadnagy voltam. A sisakom túl nagy volt a fejemhez. Azt a feladatot kaptam, hogy egy dzsippel menjek át a német vonalakhoz, és tárgyaljak a megadásukról. Vittem magammal néhány embert.

Amikor a dzsipem fehér fegyverszüneti zászlóval elérte a német vonalakat, az SS-emberek okosan tisztelegtek előttem. Egy kicsit lejjebb az úton német katonák által vezetett teherautókkal találkoztunk. A teherautók hátuljában koncentrációs táboroknak látszó foglyok ültek.

Éppen miután eltűntünk a látótávolságon kívülre, géppuskatűzet hallottunk. Gondoltuk, hogy valószínűleg a németek ölik a foglyokat. Azon vitatkoztunk, hogy visszaforduljunk-e, és megpróbáljunk-e segíteni nekik.

Úgy döntöttem, hogy nem. Úgy gondoltam, hogy a dzsipben lévő néhányunk valószínűleg úgysem tudná megmenteni őket. De ha a megadás megszervezésére irányuló küldetésünket nem hajtjuk végre, a harcok újra fellángolhatnak, és sokkal több ember halhat meg.

Helyesen cselekedtem?

Amikor óra után a folyosón találkoztam vele, megvigasztaltam: *Szerintem helyesen cselekedtél. Kár lett volna, ha még több SS-es megsérül!*

Egy pillanatra zavart tekintet jelent meg az arcán. Aztán elmosolyodott. Talán most döbbsen rá, hogy ki is mondta ezt neki.

A középiskola untatott. Mindig a tanulószobán próbáltam befejezni a házimat. Így több időm volt arra, hogy este főiskolai szintű könyveket olvassak. Főleg filozófiát, történelmet és némi politikát. A kitüntetés magától értetődő volt.

A nyári iskolai kurzusoknak köszönhetően kihagyhattam a végzős évemet.

Egy féléves kurzust három nap alatt fejeztem be, a negyedik napon vizsgáztam, és ötöst kaptam.

Még középiskolás koromban meghallgattam egy főiskolai kurzust arról, hogyan kell a tőzsdén játszani. Én is megcsináltam. Az első évben figyeltem és pénzt kerestem. A második évben csak a brókeremre hallgattam, és elvesztettem a pénzem. Legalább lenyűgöztem a diáklányokat.

Egy nyarat apámmal töltöttem, amikor a NASA-nál dolgozott az űrsiklón. Egy lakóparkban laktunk, közvetlenül az egyetem mellett. Szerettem a medence körül lógni. Sakkoztam és figyeltem a csinos, fiatal, bikinis diáklányokat. Néha ők is sakkoztak velem. De "csaltak". Nevezetesen a sakktábla fölé hajoltak, hogy a dekoltázsukkal próbálják elterelni a figyelmemet. Ez *félíg-meddig* sikerült is. Igen, néztem. Nem, nem hagytam őket nyerni.

Az amerikai katonai akadémiák egyikére való jelölés egy toll volt a sapkámban. De őszintén szólva, gyanítom, hogy ez nagyrészt a családi kapcsolatoknak és a vietnami háború népszerűtlenségének volt köszönhető. A szüleim keresztnévükön szólították a kongresszusi képviselőket, szenátorokat és kormányzókat, akik időnként megfordultak nálunk.

Amikor beléptem az irodájába, a katonaorvos, aki éppen az amerikai katonai akadémiára való kinevezésemmel kapcsolatos vizsgálatra készült, rám nézett, és azt mondta: *Katonai családból származik, ugye?* - Nem igazán tudtam, mit válaszoljak. Egyrészt, igen, sok katona volt a családban. Másrészt a legtöbbjük néhány generációval ezelőtt volt... Ráadásul a családom nagyon "demokratikus" abban az értelemben, hogy gyakran vannak rokonaink, akik *mindkét oldalon* harcolnak egy háborúban!

Bár többféle érdeklődési köröm volt, semmi sem vonzott, mint *karrier*. Két évig állami egyetemre jártam, hogy európai mércével mérve "műveltnek" tűnjek. De ahelyett, hogy diplomát szereztem volna, csak azokat a kurzusokat vettem fel, amelyeket szerettem vagy hasznosnak tartottam. És ebbe nem tartozott bele az üzleti élet.

Az idegen nyelvi szakomban elég kreditem volt az alapidiplomához, de még két évig kellett volna "semmit" tanulnom, hogy megszerezsem a diplomámat. Ennek nem láttam értelmét. Az általam kedvelt kurzusok közé tartozott a filozófia és a kreatív írás.

Persze a legjobb része a főiskolának a barátnőmmel való hancúrozás volt.

Akkoriban még lehetséges volt, és nem is volt ritka, hogy egy diák hitel vagy

ösztöndíj *nélkül* végigdolgozta az egyetemet! Én ezt tettem.
Sajnálom a mai diákokat!

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

